

Съ други думы, не стига чловѣкъ само да съчувствува живо къмъ изящното, не стига само да е способенъ да са наслаждава съ него до възхищеніе, или да има врожденно естетическо чувство и образованъ вкусъ, за да са нарече поетъ; но той трѣба ёще да може да създава, да твори изящното — и тогазы едвамъ ще бжде *художникъ* — *поетъ*. Ето защо, млади читатели, трѣба да щадимъ туй хубаво име и да го не даваме тѣй лесно кому-да-е, като имамы съкогы предъ видъ: че «Творчеството е особень «даръ, или по-добрь, особенно соединеніе (combinatio) на «много природны дарбы, които ный сичкытъ ведно нарича- «мы поетическый талантъ, творческо дарованіе.» (Гл. за туй особно въ вторыя курсъ на нашыя учебникъ.)

Притурка

на първата часть — за Слога.

А.

* **Дѣленіе на слога по неговата изобразителность.** — Съкый чловѣкъ има особень образъ понятія и чувствованія. Слѣдователно съкый трѣба да изрича своитѣ понятія и чувствуванія по свойственный нему образъ. Употребенытъ отъ него фразы носѣтъ на себя си тѣхный отпечаткъ. И тѣй право казвать, че съкый писатель има свой си слогъ, и че толкозы вида слога ве има, колкото и писатели. Но какъто сичкытъ предмѣты, за които пишѣтъ, сж или отъ рода на простытъ, или малко възвышены, или высокы: тѣй можемъ рѣ и за слога, че по изобразителността си, раздѣля са на три главны вида: *простъ*, *умьренъ* или *срѣдень* и *высокъ*, и че собственныйтъ слогъ на съкый писатель трѣба да са гледа като *отраженіе* на тѣзи три слога.